

МАКСИМЕНКО СЕРГІЙ ДМИТРОВИЧ

Випускник педагогічного факультету (1965)

Директор Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. Засновник, декан медико-психологічного факультету Національного медичного університету імені О. О. Богомольця. Академік-секретар Відділення психології, вікової фізіології та дефектології НАПН України.

Доктор психологічних наук, професор

Народився 15 грудня 1941 р. у с. Запрудді Рокитнянського району Київської області. В 1965 р. закінчив педагогічний факультет КДПІ ім. О. М. Горького. Того ж року обіймав посаду заступника директора Дарницького дитячого будинку. В 1970 р. почав викладати на кафедрі психології у альма-матер. У 1974 р. захистив кандидатську дисертацію, а в 1975 р. став заступником директора Науково-дослідного інституту психології УРСР. Вчене звання доцента здобув у 1980 р.

Із 1985 р. С. Д. Максименко — завідувач лабораторії психології навчання НДІ психології УРСР. У 1991 р. захистив докторську дисертацію, обраний членом Міжнародної ради психологів (США). У 1992 р. здобувчене звання професора. З 1993 р. — завідувач кафедри загальної та медичної психології НМУ ім. О. О. Богомольця. В 1995 р. обраний дійсним членом Академії педагогічних наук України, а з 1997 р. і донині є академіком-секретарем Відділення психології, вікової фізіології та дефектології НАПН України. З 1997 р. — директор Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України, а з 1998 р. — президент Товариства психологів України. У 2000 р. став ініціатором створення та першим деканом (за сумісництвом) медико-психологічного факультету НМУ ім. О. О. Богомольця, на базі якого започаткував в Україні спеціальність «Медична психологія».

На основі циклу теоретико-експериментальних робіт і генетико-моделюючого методу заснував українську наукову школу генетичної психології. Як член Міжнародної

ради психологів, є координатором досліджень щодо розроблення та використання експериментальних методів у сфері навчання та розвитку особистості. Розробник формувальних і діагностичних методів, включених до Європейського банку дослідницьких процедур з лонгitudних досліджень при Інституті Макса Планка (м. Мюнхен, Німеччина).

Заслужений діяч науки і техніки України, лауреат Державної премії України. Нагороджений орденами «Знак пошани», «За заслуги» III та II ступенів (2004 та 2011), медаллю «За сумлінну працю» НАПН України й медаллю імені Альберта Швейцера Європейської академії природничих наук (2008), почесними грамотами Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України і Міністерства освіти і науки України. Іноземний член Російської академії освіти; дійсний член Європейської академії природничих наук (м. Ганновер, Німеччина), Міжнародної академії природознавства (International Academy of Natural History, ЄС) та Європейської академії природознавства (European Academy of Natural History, м. Единбург, Великобританія); член Науково-консалтингової групи Європейського науково-індустріального консорціуму (Шотландія). Дійсний член Академічної спільноти видавничого дому «Academy of Natural History» (Ной-Ізенбург, Німеччина). Голова експертної ради ДАК України з психологічних наук, член науково-методологічних рад Головного управління державної служби України, Державної прикордонної служби України, МОЗ України.

Автор понад 670 наукових праць, зокрема 30 підручників для студентів ВНЗ, 32 навчальних посібники, 29 монографій із методологічних проблем розвивального навчання, психології особистості, методологічної рефлексії проблем розвитку в психології, експериментально-генетичних методів вікової та педагогічної психології. Основні публікації, видані в Україні, Росії та Канаді: підручники «Основи загальної психології» і «Загальна психологія» (1999, 2000, 2001, 2002 і 2004); підручник для студентів вищих навчальних закладів «Медична психологія» (2008, 2011); підручник «Психологія» (2012), підручник «Диференціальна психологія» (2013), «Практикум із групової психокорекції» (2015) тощо; навчальні посібники: «Основи генетичної психології» (1998), «Психологія в соціальній і педагогічній практиці: методологія, методи, проблеми, процедури» (1998) «Пато психологія» (2012); монографії «Генетична психологія» (2000), «Розвиток психіки в онтогенезі» в двох томах (2002), «General Psychology» (2005), «Генезис существования личности» (2006), «Соціально-генетична психологія особистості» (2011), «Психологія учіння людини: генетико-моделюючий підхід» (2013), «Педагогіка вищої медичної освіти» (2014), «Genesis of personality existence» (2015).

Академік С. Д. Максименко створив неординарну концепцію психологічних механізмів зародження, становлення й реалізації особистості та представив її сучасну методологію і науково-практичний потенціал. Цикл його наукових праць суттєво змінив традиції викладання психології у навчальних закладах України. Підготував 58 докторів і 178 кандидатів психологічних наук. Ініціатор створення та науковий керівник Кризового центру медико-психологічної допомоги учасникам АТО та членам їхніх сімей.